

ŠEST HODIN V NEBI

Henry Gruver

Six hours in Heaven. Taken from the audio testimony of Henry Gruver:
“Six hours in Heaven”
This transcript describes the experience of H. Gruver being inside of Heaven.

Jedná se o přepsaný výtažek ze svědectví Henry Gruvera.
Překlad:
Lubomír Zimmer

Neprosil jsem Otce, abych mohl jít do nebe, ani jsem to neočekával. Bylo to pro mě překvapení. Stalo se to při chvále, přítomnost Boží padla na celé shromáždění. Někteří plakali v pokání a jiní včetně mě začali nekontrolovatelně chválit Boha. Z mého nitra začala proudit velmi hlasitá chvála: „Svatý, svatý, svatý,“ bylo to nekontrolovatelné, ale neměl jsem touhu to nějak zastavit. Najednou jsem opustil židli a zjistil jsem, že jdu po ulici ze zlata. Bylo to ale takové zlato, jaké jste v životě neviděli, vypadalo průhledně. Bylo to něco neuvěřitelně nádherného. Pět let jsem pracoval v Phoenix v Arizoně, ve vědecké laboratoři firmy Motorola, kde jsem testoval čistotu kovů. Mohl jsem vám přesně říct, kolik procent čistoty a nečistoty obsahuje určité zlato, stříbro, platina, bronz atd. Také jsem testoval zlaté dráty, které se potom dávaly do vesmírné družice. Proto mě tohle průzračné zlato velmi zaujalo a mám v tomto ohledu veliký smysl pro detaily. Rád bych vám tedy trochu přiblížil barvu, jakou tohle průzračně křišťálové zlato vydávalo. Bylo to podobné, jako když jsem jednou vzal sklenici naplněnou třešňovou limonádou a díval jsem se skrze ni na sluneční paprsek, který pronikal skrze okno. Obdivoval jsem pak barevnou zář, kterou sklenice vydávala. Tohle je nejlepší přirovnání, o jakém vím. Barva tohoto zlata byla zlatá a třešňově červená. Přesto ale bylo průzračné a zářící. Cítím ale, že to nejde touhle pozemskou řečí dostatečně vysvětlit. Všechno, na co se tady na zemi podíváte, vypadá v porovnání s věcmi, které jsou v nebi, naprosto zdeformované a zdegenerované. Všechno v nebi je tak nádherně čisté a dokonalé, není tam nic nedokonalé nebo nečisté. Proto je to velmi obtížné vám tohle dostatečně vysvětlit.

Když jsem dal svoji nohu dopředu, abych udělal krok, tak jsem ji zase váhavě dával zpět, protože jsem si myslel, že bych se do toho mohl propadnout. Tak čisté to bylo. Když jsem na

tyto ulice hleděl, tak jsem přemýšlel: „Vím, že to je zlato, ale je to tak čisté! Zajímalo by mě, jestli je to úplně zlaté až na samotné dno.“

Najednou jsem uviděl, jak po tomto chodníku někdo jde v bílém rouchu. Když jsem tuhle osobu uviděl, tak jsem zapomněl na to zlato a prohlížel jsem si jeho roucho. Říkám tomu roucho, protože celé to bylo z jednoho kusu látky. Ve svém životě jsem nikdy neviděl oblečení tak běloskvoucí jako tohle. Třpytilo se a bylo to jakoby živé a ta bělost jakoby sama o sobě vyzařovala čistotu. Zářilo to a promlouvalo to poselství přímo do mého nitra. Když jsem se trochu přiblížil k této osobě, tak jsem zapomněl na všechno kolem a dokonce ani nevím, jestli to byla žena nebo muž, protože jsem pozoroval tohle roucho. Když jsem na ně hleděl, tak mi jakoby vydávalo svědectví o spravedlivých skutcích, které tato osoba ve svém životě vykonala. Mohl jsem si v něm doslova přečíst všechno, co vykonala od chvíle, kdy byla znovuzrozena. Tohle roucho naplnilo moje srdce velikou vděčností a láskou k Pánu Ježíši Kristu. Chtěl jsem v ten okamžik vběhnout do náručí Ježíše a říct mu, že ho miluji. Tyhle skutky spravedlnosti v sobě totiž zrcadlily lásku, něhu, trpělivost a celý charakter Pána Ježíše Krista. V ten okamžik jsem dostal obrovskou touhu žít svůj život na zemi čistěji a svatěji, než kdykoliv předtím.

Podél těchto ulic byly nádherné květiny, a jako dítě jsem vždy květiny miloval. Chodil jsem u nás ve Phoenixu často na poušť a jednou jsem v modlitbě řekl Bohu: „Ježíši, pomoz mi najít takovou květinu, jakou jsem ještě v životě nenašel,“ potom jsem vzal lupu a byl jsem radostí bez sebe, když jsem tam mezi zrnky písku našel takové miniaturní květiny.

Tyhle nebeské květiny byly neuvěřitelně barevné a nádherné. Když jsem si je prohlížel, tak jsem v myšlenkách uvažoval takto: „Vy překrásné květiny, takové jako jste vy, jsem neviděl v celém svém životě a vaše vůně je ta nejsladší a nejdokonalejší, jakou jsem kdy pocítil.“ Ještě jsem ani nestačil dokončit tuhle myšlenku, když jsem najednou pozoroval, jak se tyhle květiny natočily tváří směrem k trůnu. Svými listy začaly jakoby tleskat, jeden o druhý a uslyšel jsem, jak z těchto květin vychází chvalozpěv, na který nezapomenu po zbytek života: „Všechna chvála, všechna sláva, úcta a díkůvzdání Otci za to, že nás stvořil a učinil nás hodny toho, abychom mohly sloužit těm, kteří jsou vykoupeni.“ A když takto zpívaly, tak jejich píseň se proměnila do krásného světla. Sledoval jsem, jak tahle světelná chvála stoupala vzhůru na veliký, velmi silně osvětlený kopec a přímo k Božímu trůnu. Jakmile jsem uviděl tuhle silnou zář nad kopcem, tak jsem věděl, že se dívám na Boží trůn. Poté z tohoto trůnu vyšel život, který tyhle květiny obnovuje. Věděl jsem, že tohle je v nebi koloběh života, tímto způsobem všechno stvoření od Boha přijímá život a je obnovováno. Proto tam nevidíte nic zdegenerovaného, vše je v naprosté dokonalosti. Když jsem to pozoroval, tak z mého nitra začala proudit chvála k trůnu a připojil jsem se k těm květinám. Ale moje píseň byla píseň vykoupených. Když to vycházelo z mého nitra, tak to procházelo vzhůru přes moje uši a ty jakoby mi říkaly: „Ano, ano, to je správné, jen pokračuj dál.“ Celá moje bytost byla v dokonalém souladu s touto hudbou. V tu stejnou chvíli osoba vedle mě vyšla z chodníku na trávu a zanechávala za sebou v trávě stopy. Stébla trávy se potom narovnávala a přitom vydávala stejnou chválu, v dokonalé jednotě spolu s květinami. Jejich melodie ale byla jiná, než těch květin, byla velmi tichá a něžná. Tráva netleskala jako ty květiny, jednoduše z ní vycházela krásná melodie, která se změnila ve světlo a šla k trůnu.

Viděl jsem tam strom, jaký jsem nikdy v životě neviděl. Měl na sobě několik druhů ovoce, kterým byl doslova obsypán odshora až dolů.. Viděl jsem, jak k němu někdo přišel, a když umístil svoji dlaň několik centimetrů pod tohle ovoce, tak mu samo spadlo velmi něžně do ruky. Ten strom jednoduše poznal myšlenku té osoby a uvolnil mu to ovoce rovnou do dlaně.

Potom každý list na tom stromě začal tleskat jeden o druhý a začal se naklánět, jako by byl zmítaný větrem a tímto způsobem tancoval a chválil Pána. Vycházela z něho nádherná chvála k Pánu, jakoby mnoha hlasů naráz v dokonalé harmonii s okolím. V Bibli se říká: „*Pole zazní jásotem, i všechno, co je na něm. Tehdy zaplesají všechny stromy v lese.*“ Žalm 96:12 CEP

Konec